

Dingha Béla
A SZAMARAK ORSZÁGGYŰLÉSE

Hol is történt? Dongóváron?
Piripócson? Szúnyogháton?
A Tiszán túl, a Dunán túl,
Vagy az Óperencián túl?
Mikor történt? Mostanában?
Vagy a régi jó világban?
Elég az, hogy megesezt,
Hogy a jámbor fülesek
Országgyűlést hirdetének,
No, ez pompás lesz mesének!

Valahol csak egy szamár van,
Szétszórva a nagyvilágban,
Összehívták jó előre,
Egy szép kövér legelőre,
Hogy, ki lakik rónán, hegyen,
Idejére mind ott legyen.
A szamarak sok bajját,
Hogy meghányják, fontolják,
Törvényeket alkossanak,
Fejedelmet válasszanak.

Az bizonyos, hogy e napon
Üresen állt minden malom.
Sem a Szürke, sem a Lomha
Nem vitt zsákot a malomba,
Mert valahol egy csacsi volt,
Mindannyi a gyűlésen volt.
Össze is gyűlt egy csorda,
Ezer is volt egy sorba'.
Amióta áll a világ,
Nem is hallott annyi i-át.

Hosszúfülű, a legvénebb,
Az kezdi meg a beszédet.
Jól megrázza a harangját,
Kiereszti öblös hangját:
– I-á, i-á! Tisztelt urak!
Kis szamarak, nagy szamarak!
Hogy a király ki lehet?
Nem kérdés, csak felelet:
Választani engem tessék,
Engem illet a tisztesség.

Még a szót jól ki se mondja,
Felhangzik a lárma nyomba'.
Ordító úr (csak egy szóra),
Fölugrik a dobogóra.
Úgy harsog a szó belőle,
A mező is reszket tőle:
– Bocsánatot kell kérnem,
De a vénség nem érdem.
Ne csináljon itt galibát,
Húzza tovább a taligát!

Tekintetes országgyűlés,
A mondanivalóm kevés:
A korona azé leszén,
Aki köztünk a gyűlésen
Legjobban tud ordítani...
Méltóztassék kimondani!
Azt hiszem, hogy e téren
Az enyém lesz az érem.
S bizonyságul nyomban kivág
Egynehány erős i-át.

Ám Hátas, ki közelben állt,
Egyre-másra közbekiált:
I-á! i-á! Eláll! Eláll!
Sohase lesz kend a király.
Ajánlom, hogy álljon hátra!
Oda szamár kell a gátra!
A fejszóját hiába
Oly nagy fába ne vágja.
Ha sok a hang a torkába:
Vigye el az operába!

És Ordítót nagy sietve,
Egy rúgással lesegítve,
Maga áll az emelvényre,
És fölállván, így beszéle:
– Válasszuk meg hát urunknak,
Nagyhatalmú királyunknak
A legnagyobb szamarat...
Legyen ez közakarát!
S kimondom, bár szerény vagyok:
Én vagyok itt a legnagyobb!

Mint mikor a dühös orkán
Zúg, ahogy kifér a torkán,
Rontva, döntve, seperve,
Olyan lárma támad erre.
Nincsen oly toll, mely leírja,
Mind úgy ordít, ahogy bírja.
Valamennyi szót kíván,
Király lenne mind, ahány.
Tolakodva, kiabálva
Egymást rúgja, taszigálja.

Ifjú csacsi és vén szamár
Egytől egyig, mind kiabál.
És ha kétszer annyi volna,
Valamennyi szónokolna.
Ordítottak, verekedtek,
Míg mindnyájan berekedtek.
Volt ott rúgás, harapás,
Ütlemben is aratás.
Aki kapja, visszaadja,
De a jussát egy se hagyja.

Jussát egy sem engedheti,
Mert az érdem őt illeti.
Mind ezt hiszi, mint ezt vallja,
A szomszédját meg se hallja.
Ki szólásra jelentkezik,
Szóhoz jutni nem engedik.
Azonközben este lett,
Király mégis egy se lett,
De mindegyik tudja ma már,
Marad az, ami volt: számár.

Hajlik a nap nyugovóra,
Távozásra int az óra.
Mennek is elkeseredve,
Ki ballagva, ki ügetve.
Kinek lába van kitörve,
Kinek feje van bekötve;
Legalább is megmaradt
Emlékül egy daganat.
Itt végződik a bús ének,
Vége is van a mesének.

(Az Én Újságom, 1904/32.)